

ο Διγενής ψιχομαχί κι ι γι τονε τρομάσι
 βροντά κι αστράφτι ο ουρανός κε σιει ο απάνω κόσμος
 κι ο κάτω κόσμος άνιξε κε τρίζουν τα θεμέλια
 κι η πλάκα τον ανατριχιά πός θα τονε σκεπάσι
 πός 'θα σκεπάσι τον αιτό τσι γίς τον αντριωμένο
 σπίτι δεν τον εσκέπαζε σπίλιο δέν τον εχώρι
 τα όρι εδιασκέλιζε θουνού κορφές επίδα
 χαράκι' άμαδολόγανε κε ριζιμιά ξεκούνιε
 στο βίτσιμά πιανε πουλιά στο πέταμα γεράκια
 στο γλάκιο κε σπό πήδημα τα λάφια κε τ' αγρίμια
 ζιλέβγι ο χάρος με χοσιά μακρά τονε διγλίζει
 κι ελάβοσέ του τιν καρδιά κε τιν ψιχί του πίρε

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗ
 ΠΑΤΡΩΝ

ο Διγενής ψιχομαχί κι η γις τονε τρομάσι
 κι η πλάκα τόν ανατριχιά πώς θα τονε σκεπάσι
 κι αποκιδά που χίτετε λόγι' αντριωμένου λεί
 νά χεν ι γις πατίματα κι ο ουρανός κερχέλια
 να πάτιουν τα πατίματα νά πιανα τα κερχέλια
 να δώσω σίσιμα τ' ουρανού να βγάλι μάδρο νέφι

7 JAN. 1988

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

10.— Τό δημοτικό τραγούδι είναι στη φύση του κοινωνικό.

α.— Ξεκινώντας και μένοντας στις ρίζες της κοινωνίας των ανθρώπων τό δημοτικό τραγούδι κρατάει ελεύθερα όλη την πλαστικότητα της γνήσιας κοινωνικής μορφής και την άγανει σέ αληθινή κοινωνία. Η συντροφικότητα, ο διάλογος (πηγή της δημοκρατίας, της δύναμης του άνώνυμου ατόμου που δικαιώνεται πριν ύπάξει κι επιδιώνει στην άποδοχή του άνώνυμου, χρονικά, πλήθους, ή άμεση δυνατότητα άναγωγής στις φυσικές σχέσεις, δίνουν μιá πρώτη γεύση της γνήσιας δημοτικής ζωής που έτεροιώνει στ' ανθρώπινα δεδομένα τη φυσική ζωή και τάξη. Έτσι κάθε φυσική πραγματικότητα και κάθε κοινωνική μορφή ζούν και διαπιστώνονται (όχι όμως από τη μικρόκαρδη έπιστήμη) στο δημοτικό τραγούδι που ζει βιολογική ζωή στ' ανθρώπινα μέτρα. Τά τραγούδια ελαστάνουν και κάνουν ανθρώπινους καρπούς, γνήσιους γιατί